

Paulus brev till romarna (5)

Kapitel 5

Stanley Bruce Anstey

online seit: 08.10.2023, aktualisiert: 08.10.2023

© SoundWords – Alla rättigheter förbehållna.

Alla artiklar är endast avsedda för privat bruk. De kan också distribueras privat utan begäran. Kommersiella reproduktioner av något slag är inte tillåtna. Publicering på andra webbplatser är endast möjlig efter överenskommelse.

DE STORA RESULTATEN AV RÄTTFÄRDIGGÖRELSE OCH FÖRSONING (VV. 1–11)

De första elva verserna i kapitel 5 handlar om hur Gud handlar i rättfärdighet för att säkra välsignelse för den ogudaktige syndare som tror. Med utgångspunkt i det centrala ordet "Eftersom vi därför ..." beskriver Paulus de stora *resultat* eller *fördelar som har kommit den* troende till del genom rättfärdiggörelsen.

Tanken på glädje eller jubel går som en röd tråd genom de elva verserna. Detta är något som går förlorat i den engelska King James-översättningen. Den använder tre olika engelska ord för att återge det grekiska ordet *kauchaomai*. Ordet översätts i KJV med *rejoice* (Rom 5:2), *glory* (Rom 5:3) och *joy* (Rom 5:11), men i Darby-översättningen står det *boast* ("att skryta") på alla tre ställena. Andra översättningar återger *kauchaomai* som "glädjas" eller "jubla". Detta är verkligen en passande avslutning på hela temat om Guds nåd som hanterar våra synder för att föra oss till välsignelse.

I dessa verser går Paulus igenom minst *sju* fantastiska saker som den troende har efter att ha blivit "rättfärdiggjord genom tro" (Rom 5:1). Dessa saker är inte tillfälliga eller beroende av något, utan permanenta och eviga. De är alla i presens ("vi har"); det vill säga, de är en nuvarande ägodel för den troende – med undantag för verserna Rom 5:9b och 10b, som hänvisar till vad Gud kommer att göra för den troende i framtiden. Här talas det om allting med största säkerhet.

De tre första sakerna som Paulus nämner hör ihop och har att göra med den troendes nuvarande *position* och hans *framtidsperspektiv*. De berättar för oss vad Gud har gjort för oss i förhållande till hela vår historia – det förflutna, nuet och framtiden:

- När det gäller vårt *förflutna* är vi "rättfärdiggjorda" (Rom 5:1).
- När det gäller *nuet* "står" vi i en position av "nåd" hos Gud (Rom 5:2a).
- När det gäller *framtiden* har vi ett "hopp" (en uppskjuten försäkring) om att bli förhärligade (Rom 5:2b).

Fred med Gud (v. 1)

Vers 1

Rom 5:1: När vi nu har blivit rättfärdigade genom tron, har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus, ...

"Fred med Gud". Detta är en yttre "frid" som existerar mellan Gud och den troende som ett resultat av rättfärdiggörelsen genom tro. Det är ett yttre, existerande tillstånd av fred mellan två parter som en gång var åtskilda. En klyfta hade skapats mellan Gud och människan genom synden, men för den troende har denna barriär avlägsnats. På samma sätt finns det ingen fred när två nationer är i krig. Men när fred sluts mellan dem är kriget över, fiendtligheterna upphör och fiender blir vänner. Detta är exakt vad som har hänt med de troende genom tron på Herren Jesu Kristi död och uppståndelse. Det finns inte längre någon

separation mellan oss och Gud; det finns nu ett tillstånd av fred.

Vissa människor tror att syndaren måste sluta fred med Gud. De säger: "Slut fred med Gud." Men det är inte vad Bibeln lär. Den säger oss att vi inte kan sluta fred med Gud eftersom vi inte kan erbjuda den gudomliga rättvisans krav det som är nödvändigt för fred. Lyckligtvis lär Bibeln oss att denna fred redan har upprättats för människor genom Kristi fullbordade verk på korset. I Kolosserbrevet 1:20 står det att Kristus "gjorde fred genom blodet från sitt kors". Så allt vi behöver göra är att tro på Guds vittnesbörd om detta faktum, och eftersom vi är rättfärdiggjorda har vi "frid med Gud".

Denna frid är en objektiv verklighet, inte en subjektiv känsla. Det är inte en inre fridfull känsla i den troendes själ, som vissa kristna föreställer sig. Fridfulla känslor kan komma och gå beroende på omständigheterna och den troendes själsliga tillstånd, men de har ingen del i hans rättfärdiggörelse och frid med Gud. Fred med Gud är ett permanent tillstånd där den troende förblir med Gud. Den är säker och lika fullkomlig som dess grund – Kristi död och uppståndelse. Paulus talar alltså inte här om att *njuta av frid*, utan om att *ha* frid med Gud. Det är en frid som inte beror på vårt själsliga tillstånd, det vill säga på vår vandring. Den kan inte gå förlorad genom våra tillkortakommanden och misslyckanden på trons väg, för den är något evigt fast. Det är oskiljaktigt från vår ställning inför Gud. Därför har vi inte *mer av* denna frid om vi vandrar i gemenskap med Herren, och inte heller har vi mindre av den om vi inte gör det. (Ett inre tillstånd av frid och vila i själen nämns i Romarbrevet 8:6 och är en konsekvens av att den troende upplever befrielse – men det är inte frågan här). Så denna frid tillhör alla troende, även om vissa av dem inte kan njuta av den eftersom de inte vilar i tro på vad Gud har sagt om deras säkerhet i Kristus. Som ett resultat av detta kan de ibland vara bekymrade över sina synder. Edward Dennett sa:

Orden "vi har frid" betyder inte nödvändigtvis att vi njuter av den; för det finns utan tvekan många som är rättfärdiggjorda inför Gud och vet lite om den friden.¹

"Fred med Gud" och "Guds fred"

"Fred med Gud" (Rom 5:1) får inte förväxlas med "Guds frid" (Fil 4:7). "Frid med Gud" hänvisar till vår *position*, medan "Guds frid" är ett *tillstånd*. Guds frid är ett tillstånd av vila där Gud själv bor. Han vill att vi ska leva i denna frid varje dag så att våra sinnen och hjärtan inte störs av de plågsamma omständigheter vi går igenom i denna värld. Vi kanske inte alltid har "Guds frid" i vår själ, men vi kan aldrig förlora vår "frid med Gud".

Tre aspekter av vår ställning i fred

A.P. Cecil påpekade att vår position i fred med Gud består av tre delar. Vi har:

- *Fred med Gud* (Rom 5:1) – en yttre fred med Gud
- *Uppståndelsens frid* (Rom 8:6) – en inre frid som kommer från vetskapen om och upplevelsen av befrielse
- *Fred mellan nationerna* (Ef 2:14) – en yttre fred gentemot trosfränder som räddats från olika nationaliteter och införlivats i Kristi enda kropp.

Alla tre aspekterna av fred tillhör oss så snart vi tror på evangeliet och beseglas med den Helige Ande.

En ny position i Guds gunst (v. 2a)

Vers 2a

Paulus fortsätter med ännu ett fantastiskt avsnitt om rättfärdigande:

Rom 5:2a: ... genom vilken vi också har tillgång genom tro till denna nåd som vi står....

Detta syftar på att den troende får en ny position i Guds närvaro.

Det grekiska ordet *prosagogen*, som översatts med "tillträde" i denna vers, betyder att någon introduceras till något. Här i detta avsnitt har det att göra med den formella introduktionen av den troende till en ny position av "nåd" inför Gud. J.N. Darby påpekar att denna plats av nåd som vi har förflyttats till är "vårt accepterande av den nåd som han har skänkt oss i den Älskade". Vi är alltså placerade i samma position som Kristus själv har inför Gud, för vi är "benådade {gjorda acceptabla} i den Älskade" (Ef 1:6). Paulus säger att denna nya position (ställning) som alla troende befinner sig i tas "genom tro" på Herren Jesus Kristus, det vill säga när en person blir frälst. Detta sker en gång för alla och är resultatet av att vi är "rättfärdiggjorda i Kristus" (Gal 2:17).

Så denna "tillgång" är *inte* en fråga om kristen praxis – det vill säga att gå in i Guds närvaro för daglig gemenskap, bön och tillbedjan, såsom anges i Efesierbrevet 2:18 och 3:12, etc. – utan snarare den troendes första tillgång (eller ingång) till sin nya position inför Gud. Vi "har" denna tillgång nu. I grekiskan är ordet *ha* i perfektum, vilket indikerar att Kristus har uppnått en fullständig och permanent tillgång för oss genom sin ingång i Guds närvaro. Denna nya *position* i Guds gunst som Kristus har vunnit åt oss är perfekt, permanent och okränkbar eftersom den mäts genom Kristi perfekta och permanenta acceptans. Vår ställning har ingenting att göra med vår vandring eller vår personliga trofasthet. Vare sig vi är den yngste eller den äldste kristne, vare sig vi är en hängiven eller en försumlig kristen, så har vi alla denna ställning inför Gud. Vårt *själstillstånd* (Fil 2:20), å andra sidan, varierar beroende på om vi vandrar enligt Anden eller enligt köttet. Vårt andliga tillstånd kan ibland vara gott och ibland dåligt, men vår ställning förändras aldrig.

Ett hopp om Guds härlighet (v. 2b)

Vers 2b

Paulus går vidare till en annan konsekvens av rättfärdiggörelsen:

Rom 5:2b: ... och skryta med hoppet om Guds härlighet.

Som tidigare nämnts har detta att göra med den troendes framtida förhärligande. Eftersom vi är rättfärdiggjorda genom tro har vi "hoppet" om att bli förhärligade som Kristus (Rom 8:30).

När detta sker kommer vi att bli fullkomliga i ande, själ och kropp. Den fallna syndenaturen kommer att renas från vårt väsen och vi kommer att förvandlas fysiskt till att likna Kristus (Fil 3:21). Detta kommer att hända varje kristen, oavsett om de vet mycket om sin härliga framtid eller inte. Paulus talar inte om huruvida de troende lever i glädje och förväntan inför denna härliga framtid, utan helt enkelt om att vi har en härlig framtid.

”Hopp” i den mening som används i Bibeln är en uppskjuten visshet. Det är en förväntan med visshet. I modernt språkbruk talar vi om hopp som något vi önskar skulle inträffa, men vi har ingen garanti för att det kommer att ske. Det är inte så Skriften använder ordet; i Skriften är hopp alltid en fråga om visshet. Det ”hopp om Guds härlighet” som Paulus talar om här är något som med säkerhet kommer att inträffa – vi vet bara inte när.

Förhållandet är den underbara kulmen på Guds verk i oss och med oss. Innan nåden nådde oss var vi syndare som inte nådde härligheten (Rom 3:23). Nu när vi är rättfärdiggjorda av hans nåd har vi hoppet om att bli förhålligade som Kristus. Det är en uppskjuten försäkran som ses som något som fullbordats i Guds plan och råd: ”Men dem som han har rättfärdiggjort, dem har han också förhålligat” (Rom 8:30). Den faktiska förhålligelsen kommer att äga rum vid uppräckandet: ”Vi väntar på Herren Jesus Kristus från himlarna, som ska förvandla vår ringa kropp så att den liknar hans härliga kropp” (Fil 3:21; Rom 8:17). I Uppenbarelseboken 21:11 kommer kyrkan att regera med Kristus vid slutet (under tusenårsriket) och ”ha Guds härlighet”. Idag har vi detta härliga slut som vårt hopp. När vi trodde på evangeliet och accepterade Herren Jesus Kristus som vår Frälsare, fick vi hopp om vår slutliga förhålligelse. Paulus hänvisar till detta senare i brevet när han säger att vi har blivit ”räddade i hopp” (Rom 8:24). Förhållandet är en väsentlig del av vår frälsning, det är det sista steget (Rom 13:11).

Av detta ser vi att vår framtid är ljus och trygg. Med tanke på detta underbara perspektiv är det passande för de troende att ”skryta {jubla}”.

Andlig utbildning i Guds skola (vv. 3–8)

Som redan nämnts handlar de tre första punkterna i Romarbrevet 5 om de troendes *ställning* och *framtidutsikter*. I verserna 3 till 8 går han nu vidare till de saker som har att göra med vår *pilgrimsfärd* och *resa*.

Vers 3-5

sade Paul:

Rom 5:3-5: Men inte bara detta, utan vi är också stolta över prövningar, eftersom vi vet att prövningar leder till uthållighet, 4 men uthållighet leder till prövning, och prövning leder till hopp; 5 men hopp skäms inte, eftersom Guds kärlek har hållits ut i våra hjärtan genom den Helige Ande som har getts till oss.

I dessa verser visas hur den troende går igenom prövningar och vedermödor på trons väg och drar andlig nytta av dessa erfarenheter. Detta visar: När vi har rättfärdiggjorts genom tro, tar

Gud in oss i sin skola där vi lär oss gudomliga läxor i och genom livets erfarenheter. Eftersom Gud har ett intensivt intresse för sina barns moraliska och andliga utveckling, börjar han omedelbart efter vår frälsning ett arbete i oss för att forma oss till sin Sons avbild (Rom 8:29). Hans kärlek är så stor att han inte lämnar oss i det tillstånd i vilket han finner oss, utan strävar efter en moralisk förnyelse av vår varelse. Han använder det yttre trycket från livets prövningar och vedermödor för att uppnå detta. Detta är en annan fördel som kommer från rättfärdiggörelsen genom tro.

Den aspekt av andlig undervisning som vi är intresserade av här är inte den intellektuella sidan av sanningen; detta kan vi lära oss från böcker. Den skriftliga tjänsten är verkligen värdefull och användbar för uppbyggelsen av de heliga i den "allra heligaste tron" (Judas brev 20), men dessa andliga lärdomar lärs inte ut på detta sätt. Dessa lärdomar har att göra med utvecklingen av den kristna karaktären och kan bara läras genom livets "vedermödor" (prövningar). J.N. Darby noterar:

Prövningar kan inte i sig ge nåd, men under Guds hand kan de bryta viljan och avslöja dolda och oanade onda sidor, och när de bedöms är det nya livet mer fullt utvecklat och Gud har en större plats i hjärtat. Genom dem lärs också ett lågt beroende ut, och följaktligen finns det mer misstro mot självet och köttet, och en medvetenhet om att världen inte är någonting, och att det som är evigt sant och gudomligt har en större plats i själen.²

Prövningar har alltså den egenskapen att de lösgör oss från våra materiella resurser och positioner i livet och mer medvetet förbinder oss med det som är andligt och evigt. Genom prövningar lär vi oss värdefulla saker om oss själva och om vår store Gud; vi lär oss om vår egen otillräcklighet och om Guds alltillräcklighet. Och dessa saker leder till en djupare uppskattning av Guds kärlek och ett mer intimt förhållande till vår Herre Jesus Kristus.

Israels barns färd genom öknen är ett exempel på denna aspekt av vår andliga utbildning. Faktum är att dessa verser i Romarbrevet 5 ofta kallas "den kristnes ökenvandring". Vid Röda havet ledde Herren Israel ut ur Egypten, men i öknen ledde han Egypten ut ur Israel – eller åtminstone var det hans önskan. Det första är en *handling*, det andra är en *process*. På samma sätt, när Herren tar emot och räddar oss, har han mycket att göra i oss för att avlägsna sådant som är oförenligt med hans karaktär (Ps 139:3; Ordsp 25:4). Ofta finns det världsliga motiv och principer i oss som vi kanske inte är medvetna om, men som han med gudomlig omsorg och noggrannhet åtar sig att avlägsna genom trycket av prövningar. Gud förde inte in synd, lidande och problem i världen, men nu när dessa saker finns där, använder han dem för att lära oss viktiga lektioner i sin skola – lektioner om lydnad, beroende, etc.

*Du kommer att lära dig i öknen,
vem den Gud var som du älskade
Som i långmodighet, full av nåd*
3

Det är därför Paulus säger: "Vi förhärligar oss också i vedermödor." Här talar tron ur perspektivet av vad som utgör en normal kristen erfarenhet. I verkligheten kan vårt tillstånd

vara dåligt, och vi kan klaga snarare än glädjas när vi möter prövningar, men han talar inte här om ett onormalt kristet tillstånd. Paulus säger: "Vi skryter", inte för att kristna gillar prövningar, utan för att vi vet att alla prövningar och lidanden är till för vår andliga nytta (Rom 8:28; 2 Kor 4:17) – för vår andliga tillväxt och vårt andliga framåtskridande. Enligt hans gudomliga undervisning kan vi dra nytta av de erfarenheter vi gör i livet, och därför kan kristna glädja sig i sådana tider (Jak 1:2). Eftersom vi vet att Gud har låtit dessa saker hända för vår andliga nytta, bör vi när vi möter prövningar inte säga, "Hur kan jag ta mig ur detta?" utan, "Vad kan jag lära mig av detta?" Gud vill att vi ska öva och få andlig nytta av de svåra saker som kommer in i våra liv.

Paulus talar sedan om en kedja av positiva saker som blir resultatet när trons prövningar på rätt sätt tas ur Guds hand. Han säger att "vedermödor leder till uthållighet". Att hålla ut betyder att hålla ut på trons väg, det vill säga att hålla ut mot alla odds. Eftersom allt i kristendomen går emot världens kurs måste den kristne leva sitt liv mot strömmen, och detta kräver den viktiga egenskapen "uthållighet" eller ståndaktighet. Prövningar har den egenskapen att de fördjupar vår övertygelse om de saker vi tror på, och därmed förbereder oss andligt för att uthärda motstånd när vi står upp för dessa saker.

Vers 4.5.a

Paul lägger till en andra sak:

Rom 5:4,5a: ... 4 Men uthållighet är prövning, och prövning är hopp; 5a men hopp är inte skam....

När den troende uthärdar en prövning med Herren får han praktisk erfarenhet av Guds vägar. "Prövning" betyder "praktiskt bevis". Detta hänvisar till inlärningsprocessen på trons väg genom vilken vi får erfarenhetsmässig kunskap om Gud och hans vägar. Vi bevisar genom erfarenhet att han är lika god som sitt ord. Varje erfarenhet av Gud stärker vår tillit till Gud. Vi lär oss på ett praktiskt sätt om Hans barmhärtighet och omsorg, och vi bevarar dessa erfarenheter, reflekterar över dem och kommer en dag att ta dem med oss till himlen. En yngre bror frågade en gång en äldre bror: "Hur bevisar en man sig själv?" Den äldre brodern svarade: "Vi bevisar oss själva genom erfarenhet, det finns inget annat sätt."

Paulus lägger till en tredje: "Men prøvotiden ger hopp". Dessa erfarenheter med Herren stärker inte bara vår tro och tillit till Gud, de riktar också våra hjärtan mot himlen – mot vårt "hopp". Som ett resultat av detta brinner hoppet starkare i våra hjärtan och är mer verkligt för oss, och därför lever vi mer med tanke på det. "Hoppet om härlighet" (Rom 5:2) – insikten att vår förhärligelse är inom räckhåll – ger oss ny styrka att uthärda denna "korta tid" (Heb 10:37). Om vi förlorar detta hopp ur sikte finns det en risk att vi i tider av prövning ger upp istället för att hålla ut. Paulus säger att "men hoppet skämmer inte ut sig" eftersom han vet att det är fast och säkert eftersom hans tro stärks av erfarenheten av prövningar.

Vers 5b

Rom 5:5b: ... ty Guds kärlek har utgjutits i våra hjärtan genom den helige Ande som har

givits oss.

Den fjärde länken i denna kedja av kristna egenskaper som Gud formar i sitt folk genom prövningar är att de skapar en djupare känsla av Guds kärlek i själen. Paulus säger att genom dessa saker "utgjuts Guds kärlek i våra hjärtan genom den helige Ande som har getts till oss". Lagg märke till att han inte talar om vår kärlek till *Gud*, utan om Guds kärlek till oss. Det är Guds önskan att vi ska ha en allt djupare känsla av hans kärlek i våra själar, och dessa upplevelser åstadkommer detta. Observera också att Paulus inte syftar på den troendes mottagande av den helige Ande – beseglingen (Ef 1:13; 4:30), smörjelsen (1 Joh 2:20,27) och löftet (2 Kor 5:5; Ef 1:14) som kommer när en person tror på evangeliet (2 Kor 1:22) – utan på en ny känsla av hans kärlek som fyller våra hjärtan. Det är detta som motiverar det kristna livet; vi gör vad vi gör för Herren för att hans kärlek driver oss att göra det (2 Kor 5:14,15).

Vers 6-8

Efter att Paulus har talat om att Guds kärlek finns i våra hjärtan (Rom 5:5), fortsätter han med att tala om kvaliteten och karaktären hos denna kärlek. Han jämför Guds kraftfulla kärlek med människors kärlek:

Rom 5:6-8: Ty Kristus dog, medan vi ännu var maktlösa, på utsatt tid för de ogudaktiga. 7 Ty knappast kommer någon att dö för de rättfärdiga; för de rättfärdiga kan någon fortfarande våga dö. 8 Men Gud visar sin kärlek till oss i detta, att medan vi ännu var syndare, dog Kristus för oss.

Gud har visat sin otroliga kärlek genom att ge sin Son. Hans kärlek är så stor att han älskade oss när det inte fanns något i oss att älska. I vårt förlorade tillstånd var vi "ogudaktiga" (Rom 5:6), "syndare" (Rom 5:8) och till och med "fiender" till Gud (Rom 5:10), men ändå älskade Gud oss och gav sin Son för att återlösa oss! Det kan inte finnas något större bevis på kärlek! Genom att säga att Kristus dog "för oss" fokuserar Paulus på den ställföreträdande sidan av hans verk på korset: Kristus tog vår plats under Guds dom (1Pet 3:18: "den rättfärdige för den orättfärdige").

När Paulus jämför denna Guds stora kärlek med människans kärlek, visar han att människans kärlek behöver ett motiv för att fungera (Luk 6:32; Joh 15:19). Enligt den naturliga människans tankesätt måste hon bevisa att hon är värd att älskas. Paulus ger några exempel: En person måste vara en "rättfärdig" eller åtminstone en "snäll" person. I sällsynta fall kommer människor att våga dö för sådana människor eftersom de ser i dem något som är värt deras kärlek. Men människor kommer inte att älska eller dö för en gudlös mördare etc. – det är den mänskliga kärlekens karaktär. Gudomlig kärlek, å andra sidan, agerar när det inte finns något i dess objekt som är värt att älska. Och detta visas i det faktum att Kristus "dog för de ogudaktiga". Guds kärlek är alltså ojämförlig och oändlig bland människor. Kontemplation och reflektion över denna kärlek kommer att leda till en karaktärsförändring i våra liv: från ogudaktighet till Kristuslikhet (2 Kor 3:18).

Av detta kan vi se att vår *utbildning* i Guds skola skiljer sig mycket från vår *rättfärdigande*:

- Rättfärdiggörelsen är något som Gud gör för oss (Rom 5:1,2).
- Andlig utbildning har att göra med vår likformighet med Kristus och är något som Gud gör i oss (Rom 5:3-8).

En framtida frälsning från den kommande vreden (v. 9)

Vers 9

Paulus fortsätter med att tala om en annan fördel med rättfärdiggörelsen: förvissningen om att vara räddad från den vrede som kommer att drabba denna skyldiga värld. Han säger:

Rom 5:9: Så mycket mer som vi nu är rättfärdiggjorda genom hans blod, skall vi genom honom bli frälsta från vreden.

Detta är en framtida aspekt av vår frälsning som kommer att inträffa när Herren kommer. Kristna som befinner sig på jorden vid den tiden kommer att "räddas" från den dom som kommer över världen genom att helt och hållet tas bort från den. Bibellärare talar här om "uppryckandet" (1Tes 4:15-17; Fil 3:20,21). Kristna som dör före denna tid behöver naturligtvis inte denna befrielse, eftersom de redan är med Herren.

Romarbrevet 13:11 talar om denna framtida aspekt av frälsningen som något som kommer närmare oss varje dag: "Nu är vår frälsning närmare än när vi trodde." Anledningen: Gud har bestämt en dag – som vi tror kommer att ligga inom en snar framtid – då han ska sända sin Son för att ta de kristna som lever på jorden till sig. Ingen vet när den dagen kommer att inträffa (Mt 25:13). Den kommande "vreden" kommer att komma från Kristus själv (1Tes 1:10; 2Tes 1:9; Upp 6:16). Därför, Herren Jesus:

- *frälsaren* från den kommande vreden för de *troende* och
- *verkställaren* av den vrede som skall drabba de *icke-troende*.

En nuvarande återlösning genom Kristus på höjden

Vers 10

Efter att Paulus talat om en frälsning i det *förflutna* (Rom 5:9a) och en frälsning i *framtiden* (Rom 5:9b), talar han nu om en frälsning i nuet för den troende. Detta är ytterligare en stor fördel med rättfärdiggörelsen genom tro:

Rom 5:10: Ty om vi, som var fiender, blev försonade med Gud genom hans Sons död, hur mycket mer skall vi, när vi är försonade, bli frälsta genom hans liv.

Att vandra genom en värld som motsätter sig Gud och Hans principer är som att korsa ett andligt minfält för den troende. Faror lurar överallt och mycket lockar och eggjar vår fallna syndiga natur (köttet). Herren är fullt medveten om detta och har åtagit sig att på ett praktiskt sätt skydda oss från dessa faror medan vi är på väg till himlen.

För att åstadkomma denna nuvarande frälsning hjälper Herren oss inte genom att bokstavligen komma ner från himlen; han stannar kvar på sin plats på höjden och åtar sig att rädda oss därifrån. Han steg upp på höjden för att utföra tre saker i detta syfte:

- *Han sänder Anden* och ger oss på så sätt kraften från uppståndselivet som, när det levs, neutraliserar köttets aktivitet. (Detta tas upp i Romarbrevet 5:12 till 8:17).
- *Han är målet för den troendes hjärta* i en sfär som är helt utanför världen och köttet (Joh 17:19). I den utsträckning vi ägnar oss åt Honom och Hans ting, där Han är, förlorar världen, köttet och djävulen sitt grepp om våra liv (1 Joh 5:4,5).
- *Han går i förbön för oss* som vår överstepräst på vår färd i öknen, så att vi kan bevaras från de många andliga farorna på trons väg (Heb 7:25).

Försoningens glädje

Vers 11

Paulus nämner en sista (men därför inte oviktig) fördel som följer av rättfärdiggörelsen genom tro – försoningens glädje:

Rom 5:11: Men inte nog med detta, vi skryter också inför Gud genom vår Herre Jesus Kristus, genom vilken vi nu har fått försoningen.

En radikal förändring har ägt rum i den troendes tänkande, varigenom han nu gläder sig över sin relation till Gud och sin närhet till honom.

En av de sorgliga konsekvenserna av syndens inträde i denna värld är alienationen mellan människan och Gud. Det finns felaktiga tankar och känslor i människans hjärta och "sinne" gentemot Gud (Kol 1:21). Genom synden har människor i sitt fallna tillstånd blivit "hatare av Gud" (Rom 1:30), och därför har de stor "fiendskap mot Gud" (Rom 8:7). Därför är människor "alienerade" från Gud och "fiender" till Gud (Kol 1:21).

Detta tillstånd av fiendskap beror helt och hållet på människan. Det är människan som har syndat och avvikit från Gud. Även om människans hjärta är fördärvat mot Gud, har Guds inställning till människan inte förändrats. Han fortsätter att vara välvilligt inställd till sina skapelser, för han är den oföränderlige Guden (Mal 3:6; Heb 13:8; Jak 1:17). Därför är Gud inte människans fiende, även om människan har blivit Guds fiende genom syndafallet. Det finns alltså ett stort behov av en hjärtats förändring hos människan, men inte hos Gud, för han har alltid älskat människan. Därför är det inte Gud som måste försonas med människan, utan människan med Gud.

När människor inser att de behöver bli frälsta får de ibland den felaktiga uppfattningen att eftersom de har syndat och är långt ifrån Gud så måste de göra något för att vinna Guds hjärta för sig själva. Vissa tror att de måste fälla tårar, andra tror att de måste få ordning på sina liv och bli religiösa först. Men detta är ett missförstånd av Guds hjärta och hans oföränderliga karaktär. Sanningen är: Hans hjärta har alltid varit vänligt mot människan, även när människan syndade mot honom. Sedan den dag då synden kom in i skapelsen har Gud

strävat efter människans befrielse och välsignelse.

Eftersom det inte är Gud som skall försonas med människan, utan människan med Gud, talar Skriften *inte* om försoning i ordets moderna bemärkelse. (I vår tid används termen i samband med två parter som har kommit ifrån varandra och som, med viss kompromissvilja, närmar sig den andres synsätt så att relationerna mellan dem kan återställas till vad de en gång var). Försoning, som den presenteras i evangeliet, innebär aldrig att Gud och människan möts någonstans däremellan, utan att människan (den troende) "förs" till Gud (1Pet 3:18; Ef 2:13). För att skydda sig mot denna missuppfattning säger Skriften aldrig att Gud är försonad med människan. Ett sådant uttalande skulle kunna ge intrycket att det har skett en kompromiss på både Guds och människans sida. Skriften är noga med att säga att de troende är försonade "med" Gud (Rom 5:10; 2 Kor 5:20; Ef 2:16; Kol 1:20). Därför säger Paulus att "vi" (de troende) tar emot "försoningen"; han säger inte att Gud tar emot försoningen (Rom 5:11).

Aposteln säger att vi en gång var "fiender" till Gud. En fiende är en person som hyser fiendskap och illvilja mot den han hatar och som därför håller sig borta från honom. Detta är den fallna människans tillstånd i förhållande till Gud. Hennes fiendlighet mot Gud orsakas av det faktum att hon har ett ont samvete som fördömer henne som en syndare. Det får honom att känna att han har gjort fel och gör honom rastlös att möta Gud. Fiendskapen i människans hjärta började med syndafallet (1 Mos 3:15) och har sedan dess bidragit till att hålla människan borta från Gud.

Även om ett sådant tillstånd råder över mänskligheten, har Gud bestämt sig för att avlägsna detta tillstånd och föra mänskligheten (de troende) tillbaka till sig själv. I Romarbrevets femte kapitel visar Paulus att Gud har tagit det första steget mot försoning av människan genom att tillhandahålla ett offer för synd för att skapa ett sätt för människan att återställas till sig själv. Paulus säger: "Men Gud visar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss medan vi ännu var syndare" (Rom 5:8).

*Fader, din suveräna kärlek har sökt
syndens tjänare, långt från dig.
Det verk som din egen Son har fullbordat,
har fört oss tillbaka till frid och frihet.⁴*

Paulus förklarar hur Gud tar bort fiendskapen i en syndares hjärta: "genom sin Sons död" (Rom 5:10). Detta syftar på det faktum att Guds kärlek till mänskligheten är så stor att han till och med skulle ge sin egen Son för att föra människor tillbaka till sig själv! Notera: Skriften säger inte "Kristi död", och den ger inte heller någon annan titel till Herren Jesus. Det står: "genom sin Sons död". Detta understryker den tillgivenhet som fanns i hans förhållande till sin Son. Gud hade bara *en* Son, som han älskade djupt, och ändå gav han honom för att frälsa syndare! Kostnaden för detta offer är alltså omätbar. När detta stora faktum – att Gud offrade sin älskade Son för att föra människorna tillbaka till sig själv – träffar syndarens hjärta genom Andens kraft, blir hans hjärta förkrossat. När han sedan genom evangeliet får veta att Gud har varit välvilligt inställd till syndaren hela hans liv (trots att han hyste onda tankar mot Gud), är det mer än hans hjärta kan bära. Guds kärlek och barmhärtighet griper tag i syndarens hjärta så att den fiendskap som en gång vilade i det försvinner. Alla dåliga känslor och allt hat spolas

ut ur hans själ och Guds kärlek strömmar in i hans hjärta. Därmed förändras hans tankar om Gud, och Guds Son, som frivilligt gav sig själv, blir för honom den mest underbara och attraktiva personen. Tidigare var tanken på att möta Gud obehaglig för honom, men nu, som troende, känner han sig mycket bekväm i hans närvaro och är till och med glad över att vara där. J.N. Darby anmärker i samband med försoningen:

Jag känner mig hemma hos Gud. Alla hans nådiga känslor är vända mot mig, och jag vet det, och mitt hjärta har återvänt till honom.

Resultatet: den troende skryter (gläds sig) över sin nya relation med Gud. "Glädjen i Gud" – det lyckliga tillstånd som försoningen skapar hos den troende – är egentligen den troendes rätta inställning till Gud. Detta för oss verkligen till en höjdpunkt i brevet!

Vi gläds oss åt vår Gud och sjunger om hans kärlek.

Så kraftfullt och fritt att det rörde hans hjärta!

Vårt tillstånd var korrupt.

Han hade medlidande och skonade inte sin son.⁵

Paulus säger: "genom honom har vi nu fått försoningen". Detta betyder: den troendes försoning är ett fullbordat faktum; det är inte något han väntar på när han kommer till himlen. [...] I återlösningen av människan tar Gud emot *försoningen* och den troende tar emot *försoningen*.

Fyra aspekter av försoning

Fyra viktiga bibelställen nämner försoning i Nya testamentet i förhållande till troende:

- Kolosserbrevet 1:20-23 presenterar *Guds sida*: Vi förs tillbaka till honom i ett tillstånd där hela gudomen kan glädja sig åt oss eftersom vi är "heliga och fläckfria och obefläckade" inför honom. Allt är till för hans välbehag och för att tillfredsställa hans hjärta.
- Romarbrevet 5:10,11 presenterar den *troendes sida (individuell)*: Den fiendskap som en gång gjorde oss till fiender har avlägsnats. Därför känner vi oss trygga i Guds närvaro och har därmed "glädje i Gud".
- I Efesierbrevet 2:11-16 presenteras de *troendes sida (kollektiv)*: den enhet som finns mellan medlemmarna i Kristi kropp, oavsett om de en gång var judar eller hedningar.
- I 2 Korinthierbrevet 5:19-21 presenteras *vittnesbördet om denna stora sanning för världen* i evangeliet.

Skillnaden mellan rättfärdigande och försoning

Av detta ser vi också att försoning är något annat än rättfärdigande, även om båda kräver en förändring av tankesättet.

- *Rättfärdiggörelsen* har att göra med en förändring i Guds tänkande. Gud anser att den troende är rättfärdig.
- *Försoning* har att göra med en förändring i den troende syndarens tänkande. Hans

tankar om fiendskap mot Gud, som är resultatet av att han är Guds fiende, ersätts av glädje i Gud.

Evangeliets välsignelser som beskrivs i kapitel 3:21–5:11

I denna del av brevet (Rom 3:21–5:11) utvecklar aposteln Paulus alltså evangeliets välsignelser på ett ordnat sätt, med försoningen som höjdpunkten på det hela. Detta avsnitt avslutas med att den troende är i en lycklig relation med Gud och njuter av hans sällskap. Guds rättfärdighet och Guds kärlek och nåd har alltså segrat över allt ont som synden har ställt till med i människan! Den troende har:

- *Frälsning* (Rom 3:24) – Vi är friköpta och befriade från dom, synd, Satan och det som händer i denna värld.
- *Förlåtelse* (Rom 4:7) – Skulden för våra synder tas från vårt samvete.
- *Rättfärdiggörelse* (Rom 5:1) – Vi har friats från alla anklagelser mot oss genom att vi har fått en ny ställning inför Gud i Kristus, där Gud inte längre ser oss som syndare.
- *Försoning* (Rom 5:10,11) – Vi har förts till Gud med förändrade tankar och känslor, varpå vi gläder oss åt att vara i hans närvaro och han gläder sig åt att ha oss där.

Frigörelse från syndens makt (Rom 5:12–8:17)

I detta avsnitt av Romarbrevet utvecklar Paulus den andra aspekten av befrielse som tillkännagavs i evangeliet: *Befrielse från syndens makt*. Det handlar om hur Gud befriar den troende från sin gamla syndiga natur ("köttet", Rom 7:5) så att den troende nu kan leva ett heligt liv till Guds ära. Detta avsnitt skulle därför kunna kallas "Guds väg till praktisk helgelse" eftersom det presenterar Guds väg och Guds kraft för ett heligt liv (se Rom 6:19,22: "heligelse"). Man skulle kunna separera Romarbrevet 3:21 till 5:11 och Romarbrevet 5:12 till 8:17 och dela upp dem i:

- Rättfärdiggörelse: gör en person *rättsligt* rättfärdig
- Helgelse: gör en person *praktiskt* rättfärdig

Skillnaden mellan synder och synd

Fram till denna punkt i sitt brev har Paulus talat om "synder" och Guds befrielse från den rättfärdiga domen över synderna. Men nu går han över till att tala om "synd" och Guds befrielse från dess makt. (H. Smith påpekar att ordet "synd" bara förekommer två gånger i Romarbrevet 1 till 5:11, men i denna del av brevet förekommer det inte mindre än 34 gånger!) Det är viktigt att känna till skillnaden mellan dessa två termer för att förstå denna aspekt av befrielsen.

- "Synder" (plural) är de onda gärningar vi har gjort. Guds bot för begångna synder är *Kristi död för oss*, det vill säga tro på *Kristi blod* varigenom vi blir återlösta (Rom 3:24; Ef 1:7), rättfärdiggjorda (Rom 5:9), försonade (Rom 5:11; Kol 1:20-22) och förlåtna (Rom 4:7; Heb 9:22). (Notera: Kristi blod nämns i var och en av dessa verser).

- "Synd" (singular) syftar på människans fallna natur (köttet). Guds botemedel mot syndens verk i den troendes liv är *vår död med Kristus*. Det innebär att vår tro tillämpas på *Kristi död*, varigenom vi blir fria: Vi är nu inte längre bundna till synden (Rom 6:7) och är genom Guds Ande befriade från syndens makt (Rom 8:2).

"Synder" är alltså *onda handlingar*, och "synd" är den *onda naturen*. Det förra är vad vi har *gjort*, och det senare är vad vi *är*. Man skulle kunna säga att "synder" är manifestationer av "synd" eller resultatet av "synd". Vi skulle också kunna säga att "synder" är *frukten av* ett dåligt träd, och "synd" är *roten till* det dåliga trädet. Låt oss också komma ihåg att "synd" är mer än bara den gamla syndenaturen;⁶. Synd är den onda naturen som har en vilja som är fast besluten att tillfredsställa sina lustar. En annan skillnad mellan de två: "synder" kan "förlåtas" av Guds nåd (Rom 4:7), men "synd" är inte förlåten utan "fördömd" under Guds dom (Rom 8:3).

Med tanke på dessa skillnader mellan synder och synd bör vi komma ihåg att detta avsnitt inte handlar om befrielse från syndens närvaro *i* oss. Snarare handlar det om befrielse från syndens makt *över* oss. Vi kan lära oss något stort här: Guds frälsning som förkunnas i evangeliet lovar inte bara befrielse från domen över våra synder; den lovar också befrielse från syndens makt som verkar i våra liv. – Detta borde vara goda nyheter för varje troende som kämpar med syndens natur.

"Genom", "med" och "i" Kristus

När vi nu går vidare till denna nya uppdelning vill jag påpeka en annan intressant skillnad. I Romarbrevet 3:21 till 5:11 får vi veta vad vi har "genom" Kristus (Rom 5:1,2, 9-11); medan vi i Romarbrevet 5:12 till 8:17 får veta vad vi har "i" och "med" Kristus.

Behovet av att bli befriad från synd

Efter sin frälsning kommer den troende snart att upptäcka att hans fallna syndiga natur gör sig påmind i hans liv på ett syndigt sätt. Han upptäcker alltså att han fortfarande har samma gamla köttliga natur, även om han nu tror på Herren Jesus Kristus. Att upptäcka att han fortfarande är kapabel till allt ont kan ofta vara en stor chock. Men han måste lära sig att förlåtelse, rättfärdiggörelse och försoning *inte* betyder att kristna inte längre kan synda. Han kan tro att hans fallna natur har avlägsnats eller *förbättrats genom* hans omvändelse till Gud. Men så är inte fallet. Han kan begå alla tänkbara synder om han ger dem fritt spelrum i sitt liv. Det är vad han måste lära sig.

När Gud räddade oss kunde han ha förhärligat oss omedelbart. Vi skulle därmed ha befriats från den fallna syndenaturen och aldrig synda igen. Han kunde också ha tagit oss till himlen direkt i det ögonblick vi valde att tro. Vi skulle ha besparats många smärtsamma och förödmjukande upplevelser med köttet. Men med gudomlig visdom valde han att lämna oss kvar i denna värld för att vandra trons väg med den fallna syndenaturen inom oss. Men han har också gett oss ett sätt att göra den ineffektiv. Befrielsen från syndens makt kommer att bli uppenbar i den utsträckning som vi "vandrar i Anden" (Gal 5:16) i gemenskap med Herren. Så vårt tillstånd och vår vilja prövas ständigt när det gäller vår vilja att vandra med Gud i helighet.

Förmån och frihet

Det är inte Guds avsikt att lämna dem som Han har gett förlåtelse, rättfärdiggörelse och försoning i denna värld under herraväldet av deras fallna syndiga natur utan kraft att vandra upprätt och i frihet inför Honom. Evangeliet erbjuder inte en benådning från syndens *straff* och lämnar sedan den troende under syndens *makt*. I detta avsnitt visar Paulus att Gud har skapat en väg till fullständig befrielse för den troende från den inneboende syndiga naturens verkningar, så att han får möjlighet att leva ett heligt liv till Guds ära. Därför, som nämnts tidigare, presenteras Guds sätt för praktisk helgelse för oss i detta avsnitt.

I Romarbrevet 3:21 till 5:11 ser vi att den troende placeras i en position av "nåd" inför Gud (Rom 5:2). Nu, i Rom 5:12 till 8:39, får vi se hur Gud skapar "frihet" från synd (Rom 6:18). Det är *en* sak att stå inför Gud i den privilegierade position som rättfärdiggörelsen ger oss. Men det är en helt annan sak att vandra inför människor i frihet från synd genom den Helige Andes kraft.

Fullkomlighet utan synd

Vissa missförstår denna aspekt av befrielsen. De förstår Paulus undervisning som att en troende kan nå ett tillstånd av syndfri fullkomlighet medan han eller hon är här på jorden. Skrifterna lär tydligt att syndfri fullkomlighet kommer att vara en del av varje kristen. Men det kommer *inte* att ske förrän vid Herrens ankomst (uppryckandet). Först då kommer den fallna syndenaturen att utrotas och "detta dödliga kommer att ikläda sig odödlighet" (1 Kor 15:54). Så vi förstår att ingen troende kan befrias från syndens *närvaro* medan vi är på jorden heller. Men vem som helst kan befrias från syndens *makt* om de tillämpar de principer som Paulus beskriver här.

En kort översikt över befrielse från syndens makt som presenteras i detta underavsnitt

- **Romarbrevet 5:12–7:6** presenterar läran om befrielse från synd.
- **Romarbrevet 7:7-25** är ett tillägg och illustrerar den erfarenhetsprocess som en själ går igenom när den lär sig att tillämpa befrielse läran.
- **Romarbrevet 8:1-17** visar de glädjande resultaten av att tillämpa principerna för befrielse genom tro.

UNDERVISNINGEN OM FRIHET FRÅN SYDENS KRAFT (Rom 5:12–7:6)

Läran om befrielse innebär: att förstå vissa saker som åstadkommits genom Kristi död; att räkna med dessa saker i tro; och att överlämna sig till Gud i den livssfär där Kristus lever för Gud. Genom detta får vi möjlighet att leva ett helgat liv i den helige Andes kraft.

Ursprunget till den syndiga naturen

Vers 12

Paulus börjar sin avhandling om befrielse från synd med att gå tillbaka till början. Han förklarar hur människan överhuvudtaget drabbades av den fallna syndenaturen (köttet). Han säger:

Rom 5:12: Därför, eftersom synden kom in i världen genom *en enda* människa och döden genom synden, så har döden kommit till alla människor, eftersom de alla har syndat....

Paulus spårar alltså ursprunget till syndens natur i människan tillbaka till Adams överträdelse i Edens lustgård. Han och hans hustru (Eva) skapades utan synd men med en fri vilja. Tyvärr använde de sin vilja och valde att inte lyda Gud. Och så blev de syndare, med en fallen syndig natur. Vid den tiden kom alltså "synden (syndens natur) in i världen".

Varför lät Gud synden komma in i världen?

Människor frågar ofta: "Om Gud är allsmäktig och kärleksfull, varför lät han då synden komma in i världen?" Det är sant att han kunde ha ingripit och hindrat Adam och Eva från att synda. Men Gud visste att han skulle få mer ära och att de troende skulle få mer välsignelser (genom Kristi död och uppståndelse) än om synden aldrig hade kommit in i världen. Vi (troende) är i en mycket mer välsignad position genom Kristus än vi någonsin kunde ha varit som en "icke-fallen" ras under Adam. Dessutom finns det vissa aspekter och egenskaper hos Gud som vi inte skulle känna till om synden inte hade kommit in i världen. Till exempel skulle vi inte känna Gud som "all nåds Gud" (1Pet 5:10). Om synden inte hade kommit in, skulle inte nåden ha blivit mer överflödande än synden (Rom 5:20). Inte heller skulle vi känna Gud som "godhetens" Gud, för i ett syndfritt tillstånd skulle vi aldrig göra något som skulle kräva hans godhet (Ps 59:11,18). Inte heller skulle vi känna honom som "all trösts Gud", eftersom vi aldrig skulle uppleva sjukdom, sorg eller lidande, situationer där vi skulle behöva hans kärleksfulla tröst (2 Kor 1:3,4).

Ett slutgiltigt svar på frågan varför Gud lät synden komma in i världen kommer vi förmodligen att få först i himlen. Medan vi väntar på den dagen erkänner tron att "Guds vägar är outgrundliga" (Rom 11:33) och accepterar att "hans väg är fullkomlig" (Ps 18:31). Detta ger oss tillförsikt så att vi kan lämna dessa svåra frågor i hans händer. För vi vet att "domaren över hela jorden" aldrig skulle göra något annat än att "skipa rättvisa" (1 Mos 18:25).

Vem syndade först?

När vi tittar på berättelsen om syndafallet i 1 Mos 3 drar vi slutsatsen att det var kvinnan som förde in synden i världen. Men Paulus säger här att det var genom "mannen" [människan] (Rom 5:12). Därför kan han inte ha talat om de kronologiska händelserna här. Det är tydligt att Eva syndade [kronologiskt] före Adam och att Satan och hans änglar i sin tur syndade före Eva. (Det senare visas av det faktum att Satan var i trädgården och hade ljugit för och förfört Eva innan hon syndade). Det är därför tydligt att Paulus talar om Adam som det representativa överhuvudet för människosläktet. Gud hade satt honom över skapelsen i trädgården (1 Mos 2:15-17), och därför hölls han ansvarig för att synden kom in i världen.⁷

Adams natur fördärvades av hans fall och fördes därmed vidare till varje generation av hans ättlingar (Ps 51:7). Men inte bara det: konsekvensen av den syndiga naturen fördes också vidare till hans ättlingar: nämligen döden. Paulus säger: "Genom synden kom döden, och så har döden kommit till alla människor." (Syndens och dödens verkningar har också gått vidare till de underordnade varelserna – djuren och växterna, etc.). Men det är inte hans ämne här. Se Romarbrevet 8:20-22).

Ledarskap över en mänsklig ras

Paulus tillägger: "eftersom de alla har syndat". Fotnoten i KJV översätter: "*i vilken* {Adam} alla har syndat". Om denna alternativa läsning kan användas, blir *en* aspekt tydlig: Paulus betonar inte så mycket det faktum att alla människor är skyldiga eftersom de personligen har syndat (vilket förvisso är sant; Rom 3:23). Snarare säger han att Adams olydnad skapade en hel ras av syndare (Rom 5:19). När Adam föll blev han överhuvud för en fallen mänsklig ras (1 Mos 5:3). Uttrycket "alla har syndat" är i aorist tempus på grekiska. Detta indikerar att Adams olydnad en gång för alla hade en effekt på den ras som skulle utvecklas under honom. Detta visar återigen att Paulus ser Adam som huvudet för den mänskliga rasen. Senare människor visade sig ha samma natur som sin "förste fader" eftersom de syndade som han (Jes 43:27). J.N. Darby säger:

Det var genom *en* mans olydnad som de många (alla människor) blev syndare, inte genom sina egna synder. Varje människa har sina egna synder – här handlar det om ett tillstånd av synd som är gemensamt för alla.⁸

Synden (den fallna naturen) och döden i människosläktet är därför inte resultatet av personliga synder, utan resultatet av Adams, släktens överhuvud, handlingar.

En chef är någon som har en ansvarsfull position högst upp och agerar för och på uppdrag av dem som är underordnade honom. Det kan vara statschefen, familjeöverhuvudet, chefen för ett företag osv. Till exempel, när presidenten i ett land undertecknar en lag agerar han som statschef för alla medborgare i landet. Och när lagen antas är den bindande för alla i landet. I brevet till hebréerna ges ett exempel på ett federalt överhuvud i en familj. Författaren talar om Abraham som hade denna roll. Han säger att med det tionde som Abraham gav till Melkisedek, betalade även Levi tionde till Melkisedek. Detta trots att Levi ännu inte var född vid den tiden; det hände inte förrän ungefär tvåhundra år senare (Heb 7:9, 10). Ändå sägs det att Levi var "fortfarande i Faderns ländar" (Hebr 7:10) när Melkisedek tog emot tiondet från Abraham. Abraham agerade alltså för och på uppdrag av Levi (och hans ättlingar) som familjens överhuvud.

Två huvuden över två generationer av män

I en parentes (Rom 5:13-17) visar Paulus att huvud betyder både Adam och Kristus. Var och en av dem är huvudet för en mänsklig ras, och deras handlingar i denna roll har stor inverkan på deras mänskliga ras.

Verserna 13 och 14

Rom 5:13,14: ... (ty innan lagen fanns var synden i världen; men synd tillräknas inte när det inte finns någon lag. Men döden härskade från Adam till Mose, även över dem som inte hade syndat, i likhet med Adams överträdelse, som är ett mönster för kommande ting.

Paulus börjar med Adam. Han visar att Adams handlingar som överhuvud för människosläktet fick negativa konsekvenser för släktet. Hans ättlingar anses ha agerat med honom, även om de inte existerade vid tidpunkten för hans handlingar. Så när Adam syndade, skapade han en hel generation av syndare (Rom 5:19). Detta betyder inte att vi är ansvariga för Adams synd. Det betyder inte heller att vi är ansvariga för att vi har syndens natur.

Redan innan lagen gavs, under tiden "från Adam till Mose" (ungefär tvåtusenfemhundra år), när människorna inte hade något direkt bud från Gud som Adam hade, "härskade döden". Människorna på den tiden hade "inte syndat i likhet {likhet} med Adams överträdelse" genom att överträda ett känt bud. Och ändå kände de av syndens effekter: de dog alla – med undantag för Enok (Hebr 11:5). Adam hade fått en direkt (verbal) befallning från Gud (1 Mos 2:16,17). Därför var hans olydnad en tydlig överträdelse. Men människorna i dessa tidiga dagar (innan lagen gavs) hade ingen lagbok från Gud. Deras enda vägledning var deras samvete. Eftersom det inte fanns någon uttrycklig befallning från Gud på den tiden, kunde ingen överträdelse "tillskrivas" syndare. Paulus poäng är denna: synden fanns i världen oavsett om det fanns en etablerad lag eller inte. Detta kan bevisas av det faktum att döden regerade över alla människor på den tiden.

Paulus säger sedan att Adam "är ett mönster för det som komma skall". Detta syftar på Kristus. Det visar att Kristus också är en Adam – det vill säga överhuvudet för en mänsklig ras. Kristus kallas faktiskt "den siste Adam" som överhuvud för sin ras (1 Kor 15:45). Han är den "siste" Adam eftersom inga fler mänskliga generationer kommer att komma från Gud. Denna nya generation under Kristus är perfekt. Därför finns det inget behov för Gud att skapa ytterligare en generation efter denna. Kristi generation är helt ny och har en annan karaktär än Adams, för Kristi generation är en "ny skapelse" av Gud (2 Kor 5:17; Upp 3:14). De två huvudena för de två generationerna särskiljs i Skriften genom de tekniska termerna "i Adam" och "i Kristus" (1 Kor 15,22).

Kristus blev huvud för sin nyskapade ras genom uppståndelsen och är därmed "den förstfödde bland många bröder" (Rom 8:29; Kol 1:18; Hebr 1:6; 2:11-13; Upp 1:5). Termen "förstfödd" i denna mening syftar inte på den första platsen i en familj, även om Herren var det (Matt 1:25). Det syftar på den *första rangen och positionen*, på en framträdande position bland andra. Termen "förstfödd" används på detta sätt på flera ställen i Skriften. (Jämför 1 Mos 25:25 med 2 Mos 4:22; 1 Krön 2:13-15 med Psaltaren 89:28; 1 Mos 48:14 med Jeremia 31:9.) Som den "förstfödde" "skäms" inte Herren för att kalla medlemmarna av sin ras för "bröder", eftersom de är av samma slag som han och därför perfekt anpassade till honom (1 Mos 1:25; 2:21-23; Hebr 2:11).

Vers 15

Paul reflekterar:

Rom 5:15a: Men är inte nådens gåva som överträdelsen?

Svaret är: Ja. Lika säkert som att Adams "överträdelse" som huvud påverkade hela generationen under honom, lika säkert påverkar Kristi "nådegåva" som huvud för sin generation alla under honom. Detta är en stor likhet mellan Adam och Kristus: genom en enda handling präglade var och en av dem sin generation, även om ingetdera könet existerade vid tidpunkten för deras handlingar. Detta understryks av Paulus dubbla användning av ordet "många". Det första "många" i Romarbrevet 5:15 syftar på alla som är under Adam och underkastade döden som ett resultat av hans överträdelse. Det är alla mänskliga varelser. Det andra "många" syftar på alla som är en del av den nya skapelsen under Kristus. Dessa är endast de troende.

Överträdelsen och nådegåvan i kontrast till varandra

Rom 5:15b: Ty om många dog på grund av den enes överträdelse, så mycket mer har Guds nåd och nådegåvan, som är genom den *ende* mannen, Jesus Kristus, flödat över till de många.

Paulus presenterar sedan den stora skillnaden mellan Adams "överträdelse" och "nådegåvan" genom Kristus. Detta understryks av uttrycket "mycket mer" som Paulus använder. Adams överträdelse har en enorm *negativ* inverkan på hans ättlingar, medan Kristus har en enorm *positiv* inverkan på hans ras. Paulus säger att genom "den enes överträdelse dog de många", men att "nådegåvan som är genom den *ende* mannen, Jesus Kristus, har flödat över till de många". Denna kontrast kunde inte vara större.

Fördömelse och rättfärdigande i kontrast till varandra

Vers 16

Rom 5:16: Och är det inte så att den som syndade också fick gåvan? Ty fördömsen var från en till fördömelse, men nådegåvan från många överträdelser till rättfärdighet.

Paulus för fram en andra kontrast: Adams gärning medförde en "*fördömsedom*", Kristi gärning, å andra sidan, förde de "många överträdelserna" av syndare som tror till "*rättfärdiggörelse* {juridisk rättfärdighet}". Paulus använder ordet "men" för att ställa dessa två saker mot varandra.

Genom att säga "dömd *till* fördömelse" visar han att dessa två saker inte är synonyma: Det ena föregår det andra. Hans användning av ordet "till" visar detta. Walter Scott säger:

Dom och fördömelse är inte samma sak. Fördömsen ligger i framtiden och är slutgiltig. Domen föregår den.

Alla människor under Adam är föremål för denna domstolens dom, men de är inte fördömda – åtminstone inte ännu. Fördömelse är en slutgiltig och oåterkallelig sak som kommer att drabba alla som lämnar denna värld utan tro och inte har bekänt sina synder. Vissa

bibelöversättningar återger ordet "dom" med "sentence"⁹ för att indikera att det är den dom som avkunnas över en person och inte den faktiska verkställigheten av straffet. J.N. Darby, i fotnoten till sin översättning av Lukasevangeliet 20:47, förklarar att ordet "dom" betyder: "utslaget av den anklagade som skyldig, anklagelsen i sig som grund för utslaget, inte det faktum att man är dömd." Han säger också:

Vi vet alla, om vi vet något alls, skillnaden mellan tidigare synder (eller nuvarande) och den onda naturen [synden], frukten och trädet. Om du frågar: "Är en människa fördömd på grund av båda?", skulle jag säga att hon snarare är förlorad än fördömd.¹⁰

Det är sant att KJV-översättningen säger i Johannesevangeliet 3:18: "Men den som inte tror är redan *dömd*, eftersom han inte har trott på namnet på Guds enfödde Son." – men det skulle vara bättre att översätta "dömd" istället för "fördömd"¹¹.

"Världen", "köttet" och "djävulen" är oåterkalleligen under dom (1 Kor 11:32; Rom 8:3; 1 Tim 3:6), men inte de människor som lever i denna värld idag. De är dock förlorade och föremål för domstolens dom. Om de inte vänder sig till Gud i tro, kommer de att dömas till en förlorad evighet. I ljuset av denna läromässiga skillnad kan vi se att sången "Once we stood in condemnation waiting thus the sinner's doom",¹² inte är korrekt, för Skriften lär att alla som är under fördömmelse inte kan bli återupprättade. Det fantastiska med "rättfärdiggörelsen" och att vara "i Kristus" (vår nya ställning inför Gud under vårt nya huvud) är: det är nu omöjligt för oss att någonsin vara under "fördömmelse" (Rom 8:1).

Syndens och dödens välde och rättfärdighetens välde i livet i kontrast till varandra

Vers 17

Rom 5:17: Ty om döden härskade genom den enes överträdelse, så mycket mer skall de som får överflöd av nåd och av rättfärdighetens gåva härskas i livet genom den ende, Jesus Kristus):

Paulus pekar på en tredje kontrast: skillnaden mellan syndens och dödens välde och rättfärdighetens välde i livet. Han säger att i Adam "*regerade döden*". Men nu, för "dem som tar emot nådens överflöd" (dvs. de troende), "regerar *rättfärdighetens gåva* i livet". Återigen använder han frasen "mycket mer" för att göra denna skillnad tydlig. På grund av Adams överträdelse har synd och död regerat över alla i Adams släkt ända sedan dess. Å andra sidan regerar rättfärdighet i "liv". Detta är resultatet av vad Kristus åstadkom för de troende. Detta är en otrolig kontrast. Medlemmarna av Adams släkt ses som syndens slavar, som dör under den tyranniske härskaren (synden). Medlemmarna av Kristi nya generation, å andra sidan, ses som härskare som regerar i liv och frihet! Detta är två motsatta förhållanden. Även om det är sant att i Kristi tusenåriga rike "kommer rättfärdighet att råda på alla sätt" (Jes 32:1), hänvisar Paulus till den rättfärdighet som nu råder i den troendes liv. Han förklarar detta i Romarbrevet 5:21.

Om vi sammanfattar innehållet i konsolen ser vi följande:

- *Gåvan* överträffar passagen.
- *Rättfärdiggörelse* övertrumfar fördömelse.
- *Livet* överträffar döden.

Den troendes positionsöverföring från Adam till Kristus

Vers 18

Rom 5:18: ... Alltså, eftersom *en enda* överträdelse mot alla människor ledde till fördömelse, så ledde också *en enda* rättfärdighet mot alla människor till rättfärdigande till liv.

I de sista verserna i kapitlet visar Paulus att de troende har förflyttats från positionen under Adam till Kristi ledarskap och härstamning. Efter att ha visat några *kontraster*, *jämför* han nu några aspekter. Han använder ord som "så" eller "också".

Han säger: Precis som Adams "enda överträdelse" hade en effekt på "alla människor till fördömelse", "så hade också" Kristi "enda" handling av "rättfärdighet" en effekt på "alla människor till rättfärdiggörelse av livet". Det finns två "alla" här. Till skillnad från de två "många" i Romarbrevet 5:15, som kontrasterar de två mänskliga raserna, hänvisar dessa två "alla" till en och samma person: hela den mänskliga rasen. Adams gärning åstadkom något "för alla människor", och detta är också sant för Kristi gärning.

Den "enda" handling av "rättfärdighet" som Paulus talar om här hänvisar till hela Kristi liv och död.¹³ Det betraktas som en enda oavbruten lydnadshandling. Alexander Hume Rule (1843–1906) sade:

Varje handling, ord och tanke från början till slut var lydnad, så att hela hans liv och död betraktas som en enda kontinuerlig handling av lydnad.¹⁴

Denna Kristi handling mot mänskligheten är "för att rättfärdiga livet" för dem som tror. Termen "rättfärdiggörelse genom livet" syftar på det faktum att de troende placeras i en ny position inför Gud. I detta ser han dem inte längre som syndare. Han ser dem med deras nya liv, som är fritt från synd.

Vers 19

sade Paul:

Rom 5:19: Ty på samma sätt som de många sattes i syndarnas ställe genom den enes olydnad, så skall de många sättas i de rättfärdigas ställe genom den enes lydnad.

Här används ordet "inställd". De som tror blir alltså inte rättfärdiga omedelbart i praktisk mening. Gud utser dem till rättfärdiga genom att placera dem i Kristi släktlinje under hans ledarskap. (Därför används verbet "sätta" i futurum för att visa att det inkluderar alla framtida generationer av troende i generationen. Vi finner det så redan i grekiskan). Genom Kristi enda

lydnadshandling har de troende alltså förflyttats från Adams huvud till under Kristi huvud. Detta innebär att de ovan nämnda välsignelserna som är förknippade med den nya generationen av Kristus kommer till de troende.

Vers 20

Rom 5,20: Men lagen kom in vid sidan av den, för att överträdelsen skulle bli överflödande. Men där synden överflödade, överflödade nåden ännu mer, ...

Paulus förklarar sedan att lagen instiftades för att avslöja synden som helt och hållet syndig. De som är under lagen och inte har hållit lagen kan med rätta anklagas för vissa överträdelser. När allt kommer omkring har de fått vissa befallningar av Gud i lagen om vad de måste göra och vad de inte får göra. Som ett resultat av detta har de "överträtt ett av Guds kända bud" (Hos 6:7), precis som Adam gjorde. Dessutom har både "överträdelsen" och "nåden" gått i motsatt riktning – och nåden har gått "ännu" längre. På så sätt har syndens inträde i världen blivit en möjlighet för Gud att förhärliga sin nåd genom att göra den större än något annat.

Två sfärer av liv

Paulus avslutar sin avhandling om de två huvudena med ett uttalande: På grund av deras båda gärningar finns det nu två motsvarande livssfärer där människor lever: en under Adam, som tillhör *döden*, och den andra under Jesus Kristus, vår Herre, som tillhör *livet*. Detta visas på ett sådant sätt att både synd och nåd "regerar". Det betyder att de båda har en sfär av herravälde där de utövar sin auktoritet. Paulus säger:

Vers 21

Rom 5:21: På samma sätt som *synden ledde till döden*, skall nu *nåden leda till rättfärdighet och evigt liv* genom Jesus Kristus, vår Herre.

Eftersom dessa två saker regerar kan de på sätt och vis ses som kungar eller herrar. Synden regerar på en plats av "död". Detta är i huvudsak världen och allt som hör till den. Å andra sidan regerar "nåden" "till evigt liv". Det eviga livet finns inte bara *i den* troende (Joh 3:15,16,36), utan det är också en livssfär där den troende skall leva i gemenskap med Fadern och Sonen (Joh 17:3; 1 Tim 6:12,19). När det gäller den sista aspekten av evigt liv säger Darby att det är ett "utomvärldsligt tillstånd" där den troende lever av Anden. Paulus syftar här på den sista aspekten av det eviga livet: Vi förs upp till himlen, till en miljö som är perfekt och helt fri från synd – där ljus, kärlek och gemenskap med Fadern och Sonen är allt och i allt. Den goda nyheten är att vi genom Guds Ande redan har evigt liv och kan leva i den miljön medan vi är här på jorden (Joh 4:14; 1 Joh 5:11-13). Detta är avgörande för temat om befrielse från synd som vi tar upp i detta avsnitt av brevet.

Sammanfattningsvis har vi som tror på Herren Jesus Kristus överförs från Adams huvudskap till Kristi huvudskap när det gäller vår ställning. Vi anses därför inte längre vara under det gamla huvudskapet och förknippade med motsvarande tillstånd; vi tillhör nu den nya människosläkten under Kristus (2 Kor 5:17) och har därmed blivit ett med den nya världen

under hans huvudskap. För den troende har därför syndens och dödens välde ersatts av livets välde i Kristus.

Anmerkungen

[1] E. Dennett, från "Kapitel 5: Fred med Gud" i *Fundamental Truths of Salvation*, London (Broom) 1876, s. 47.

[2] J.N. Darby, *Practical Reflections on the Psalms*, London (Allan), s. 24.

[3] Redaktörens anmärkning: Från sången "Rise, O soul! Gud leder dig" (originaltitel: "Rise, my soul, thy God directs thee") av J.N. Darby (1800–1882): I öknerna skall Gud lära dig, | vilken Gud du har funnit, | tålmodig, nådig, mäktig, helig, | all hans nåd skall där finnas i överflöd.

[4] Redaktörens anmärkning: Översatt från psalmen "Father, Thy sovereign love has sought" av J.N. Darby (1800–1882): Fader, din suveräna kärlek har sökt | Syndens fångar, långt borta från dig; | Det verk som din egen Son har utträttat | har fört oss tillbaka i frid och frihet.

[5] Redaktörens anmärkning: Översatt från sången "We joy in our God, and we sing of that love" av William Yerbury (1780–1858): Vi gläder oss i vår Gud, och vi sjunger om den kärleken, | suverän och fri som gjorde hans hjärta rört! | När vi förlorade vårt tillstånd, alla ruinerade, ogjorda, såg han med medlidande och skonade inte sin Son!

[6] Redaktörens anmärkning: Författaren kan mena: vi ska inte begränsa synden bara till vad vi var innan vår omvändelse

[7] W. Reid säger: "Ordet 'huvud' används inte i detta kapitel [Rom 5], men sanningen finns i det" (*The Bible Herald*).

[8] J.N. Darby, *Synopsis of the Books of the Bible. Reflection on Romans (Synopsis)*, kommentar till kapitel 5:12. Källa: bibelkommentare.de.

[9] not: Så även Elberfelder (Edition CSV),

[10] J.N. Darby, "Romans compared with other Epistles" i *Collected Writings*, vol. 34, p. 406. Se: <https://www.stempublishing.com>.

[11] Ed. anm: Liksom CSV-ELB

[12] Redaktörens anmärkning: Översatt från sången "Once we stood in condemnation waiting thus the sinner's doom" av George West Frazer (1830–1896),

[13] Ed. anm: Om vi tittar närmare på de avsnitt som har att göra med *rättfärdiggörelse*, blir det tydligt: rättfärdiggörelse handlar om Kristi blod och död och inte om lydnad i hans liv mot lagen. Vi läser bara om *ett* bud som Herren Jesus hade fått från Fadern och som formade hela hans liv. I detta sammanhang handlar det om att Herren Jesus lade ner sitt liv, men inte om att uppfylla lagen. Avsnittet här i Romarbrevet 5 handlar om Kristi lydnad i kontrast till Adams olydnad. En parallell passage till detta finns i Filipperbrevet 2:5-8, som också handlar om just detta. Och vi ser tydligt att Kristi lydnad ses som en stor helhet från början till slut: "Han tog på sig en tjänares gestalt ... och blev lydig ända till döden, till och med döden på ett kors." Där på korset prövades hans lydnad till fullo. Det finns ingen separation i hans lydnad, och om en distinktion skall göras, är det just hans död och inte hans liv som tar del i rättfärdiggörelsen, vilket de tidigare diskuterade avsnitten visar

[14] A.H. Rule, "Substitution and Righteousness" i *Selected Ministry of A.H. Rule*, vol. 1, s. 138.